

exekuce má vykonávati, z povinnosti úřední a tím spíše, když v této příčině strana povinná učinila návrh. V tomto případě je zjištěno, že povinná ve svém vlastnictví nemá již domu č. p. 552, v němž měla dle exekučního titulu vymáhajícimu věřiteli, pokud se týče jeho dceři odezdati byt, ježto jej mezi tím prodala a knihovně převedla na Marii K-ovou. Touto skutečností přistoupil tedy k nemožnosti plnění, kterou povinná již dříve proti exekučním návrhům vymáhajícího věřitele bez úspěchu namítala z důvodu nerozvížitelného nájemního poměru MUDra O. P-a, ještě tento další důvod, který prokazuje naprostou právní nemožnost splnění, takže netřeba o tom prováděti důkazy, jež stěžovatel dle vývodů dovolacího rekursu postrádá. Mínil-li stěžovatel, že rekursní soud vzhledem na dřívější usnesení, jimiž ona námitka nemožnosti plnění za oprávněnou nebyla uznána a navrhovaná exekuce byla povolena, nebyl oprávněn nyní z důvodu této nemožnosti plnění odepříti prvním soudem povolený výkon exekuce, jest na omylu. Vzhledem na právní moc předchozích usnesení nelze arciž zkoumati, zda tato usnesení povolující exekuci a výkon její, hověla zákonu vzhledem na tehdy již uplatňovanou nemožnost plnění; přibyl-li však k tomu tento další důvod, pádně prokazující onu námitku, mohl rekursní soud ve správném použití zákona věc řešiti jenom ve smyslu napadeného usnesení a nezáleží na tom, zda tento další důvod nemožnosti plnění, prodej domu, zavinila povinná strana a zda se tím, jak stěžovatel v dovolacím rekursu uvádí, snad i dopustila trestného činu maření exekuce, neboť k této nemožnosti splnění v exekučním řízení dlužno přihlížeti bez ohledu na to, zda jde o nemožnost zaviněnou čili nic. Pokud stěžovatel vytýká, že se napadené usnesení přičí zásadám právní slušnosti a mravnosti (§ 914 obč. zák.) a že je prý jaksi dodatečnou sankcí pro úmyslné maření exekuce, dlužno stěžovatele na to poukázati, že, jde-li o trestné maření exekuce, náleží trestnímu soudu povinnou stranu za to trestati, že však exekuční soud nemůže povinnou stranu doháněti vazbou k vykonání činu, který není v dosahu její možnosti, a že vymáhajícimu věřiteli zůstává dle toho jen nárok podle §u 368 ex. ř.

Čís. 7032.

Vyhověl-li soud prvé stolice námitce nepřislušnosti soudu a nepřipustnosti pořadu práva a žalobu odmítl, rekursní soud pak potvrdil napadené usnesení ohledně námítky nepřislušnosti soudu, zamítí však námitku nepřipustnosti pořadu práva, jest dovolací rekurs žalovaného nepřipustným.

(Rozh. ze dne 3. května 1927, R I 353/27.)

Žalovaný vznesl proti žalobě námitky místní nepřislušnosti soudu a nepřipustnosti pořadu práva. Soud prvé stolice oběma námitkám vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení ohledně námítky místní nepřislušnosti, ohledně námítky nepřipustnosti pořadu práva však rekursu vyhověl a námitku zamítl. Ne j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs ž a l o v a n é h o.

D ů v o d y:

Tím, že rekursní soud odmítnutí žaloby pro nepříslušnost dovolaného soudu potvrdil, byla věc, ježto další opravný prostředek proti tomuto potvrzení je podle § 528 c. ř. s. nepřipustný, právoplatně pro stolicí úplně vyřízena v tom smyslu, jak tomu podle starého termínu technického § 52 prvý odstavec c. ř. s. rozumí, t. j. když byla žaloba právoplatně odmítnuta, nebylo jí tu více, nebyla již na soudě, nebylo tu vůbec už žádné právní záležitosti a nemůže tedy také nějaká sporná otázka, která by v poměru stran, kdyby nároky z něho jednou opět někde u nějakého soudu vzneseny byly, vynořiti se mohla, býti rozhodována, neboť nelze rozhodovat otázky právní již předem do zásoby a tedy pouze z akademického zájmu, nýbrž jen v právních věcech na soudě jsoucích, a to právě jen po čas jich pendence, která končí právě každým soudním rozhodnutím, jež věc tu pro stolicí s konečnou platností vyřizuje, budiž si to rozsudek nebo usnesení. Civilní soudní řád jest podle svého titulu zákonem o soudním řízení v občanských právních rozepřích čili podle § 1 j. n. a čl. I. úv. zák. k ní v občanských právních věcech, a možno tedy řízení to prováděti jen, dokud tu taková právní rozepře, nebo právní věc je, čemuž však není, když byla sice zahájena, avšak je už pro stolicí definitivně vyřízena.

Čís. 7033.

Proti exekuci vyklizením má právo brániti se žalobou i ten, proti němuž sice povolení exekuce přímo nesměruje, jenž však má býti podle doslovu a smyslu usnesení, povolujícího exekuci, též vyklizen, má-li za to, že by byl výkonem exekuce porušen ve svém právu.

(Rozh. ze dne 3. května 1927, Rv I 568/27.)

Žalovaný spolek vydražil nemovitost od manželů Viléma a Emilie N-ových. Exekuce vyklizením byla povolena žalovanému spolku proti Vilému N-ovi a jeho rodině. František N., příslušník rodiny dlužníkovy, domáhal se na žalovaném spolku žalobou, by bylo uznáno právem, že usnesení povolující exekuci jest proti němu bezúčinným, ježto mu přísluší samostatné nájemní právo. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Vytýkaje napadenému rozsudku nesprávné posouzení věci po stránce právní, uplatňuje žalobce dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., leč neprávem. Odvolací soud obmezil se ve svém potvrzujícím rozhodnutí, jak z jeho odůvodnění jest poznati, pouze na formální důvod zamítací, že žalobci nepřísluší právo, tvrditi a uplatňovati nepřipustnost exekuce, která byla povolena pouze proti dlužníku Vilému N-ovi a týká se tedy